

[Indenrigsministeren.]

lettelse af ejendomsskatterne, ikke undgår en kapitalisering, og derfor er det rigtigt af det ærede medlem at drage den slutning, at selv om vi kunne ophæve disse ejendomsskatter, klarer det ikke vanskelighederne for landbruget. Nej, det klarer slet ikke vanskelighederne, medmindre det ærede medlem kan vise en vej til, at den slægt, der ejer landbrugsejendommene nu, vil aflevere dem til den næste på samme vilkår, som de selv har ejet dem. Det er jo det, man skriver i ethvert skøde, at køberen modtager ejendommen med de byrder og forpligtelser, som vedkommende, der har ejet den, har haft. Vil man ordne det på den måde, at vedkommende ikke kan forlange mere for ejendommen end det, han selv har givet for den med tillæg for de forbedringer, han har tilført ejendommen, kan man standse prisstigningen, men en sådan planøkonomi tror jeg dog ikke man ønsker at komme ind i, og derfor kan man altså ikke forhindre kapitalisering.

Det ærede medlem var inde på den betragtning, at den opgave, man nu står over for, når man går til en ny vurdering, er ret håbløs. Det vil jeg for så vidt give det ærede medlem ret i. For hvis myndighederne skulle vurdere efter det, de mener ejendommen kan bære, og intet hensyn tager til den bedømmelse, som køberen selv foretager, når han køber ejendommen, af, hvad han mener den kan bære, er der et mærkeligt forhold. Det ærede medlem siger, at på den ene side skal man tage hensyn til afkastningen, men på den anden side må man ikke tage hensyn til den bedømmelse, som sælger og køber foretager, når de handler, og det synes jeg dog må være den realistiske måde og ikke nogle tal, man eventuelt kunne stille op.

Det ærede medlem hr. H. C. Toft udtalte håbet om, at man nu kunne få husmændene med til en lettelse af ejendomsskatterne. Jeg tror nu ikke, man får husmændene med til en lettelse på det grundlag, som forslagsstillerne her stiller op. Så er husmændene oppe i Thy i alt fald ikke helt sådan indrettet, som de er andre steder, men jeg tror nu heller ikke, at det ærede medlem får held til at få dem med til den plan. Naturligvis, hvis man kunne få husmændene

til at tro — som det kunne lyde, når man hører de ærede forslagsstillere — at man bare kunne afskaffe ejendomsskatterne, uden at det betød en forøget byrde skattemæssigt på andre områder, på indkomster og med hensyn til indirekte skatter, eller hvor man nu vil tage skatterne, hvis man kunne gøre det kunststykke, er det klart, at så ville enhver i dette land gå med til at afskaffe ejendomsskatterne; men det er da soleklart for alle, at pengene så måtte skaffes på anden måde, altså væsentligst, som det er foreslået her, over indkomstskatterne.

Det ærede medlem stillede et regnestykke op, som jeg synes jeg må anholde. Det ærede medlem sagde udtrykkeligt, at ud af en skattepligtig indtægt på 12 200 kr. måtte der udredes 3 212 kr., så vidt jeg hørte, i ejendomsskatter . . . (H. C. Toft: Nej, samlede kommunale skatter!) . . . i samlet skat — vel, jeg fik ikke fat i de enkelte tal, kun i dette slutbeløb. Det ærede medlem er da sikkert klar over, at i den „skattepligtige indtægt“ er samtlige ejendomsskatter og personlige skatter trukket fra. Det er altså et af den slags fupregnestykker, man kan stille op i en avis, men jeg synes ikke, man kan gøre det i det høje ting, hvor alle dog er klar over, at man ikke kan sige, at disse skattebeløb betales ud af den skattepligtige indtægt; de er nemlig trukket fra forinden.

Hvad angår de store ejendomsbesiddere, kan jeg nævne, at jeg for nylig havde en sag til behandling i ministeriet, hvor staten havde eksproprieret nogle ejendomme fra en kommune. Sognerådet ønskede, at staten ikke alene skulle betale de derpå hvilende ejendomsskatter, men man sagde også: nu er der jaget nogle skatteydere væk, og derfor vil vi have erstatning ikke alene for ejendomsskatterne, men også for det tab, vi lider på grund af, at disse skatteydere er blevet fordrevet fra kommunen. Når nu en godsejer ejer det halve af en kommune, holder han hundrede skatteydere eller mange flere borte, og når han holder disse skatteydere borte, som kunne bo på jorden, hvis den blev udstykket til mange familier, som igen kunne skaffe beskæftigelse til mange flere mennesker, er det soleklart, at der i den kommune bliver meget få til at bære den personlige skat,